

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XIII. Angebat Bonifacium causa Perigenis, quòd ejus occasione tentarentur
arcana dominationis. Nam causam ejus retractare volebant Illyriciani
Episcopi in synodo Corinthiaca, quam congregare ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

fali & quidam Illyriciani Episcopi tentabant, provinciarum illarum divisio à patriarchatu Occidentis & à communione & potestate Romani Pontificis, quarum cura istum levare procurabant, ut amplificandæ auctoritatis alterius se esse studiosos hoc facinore ostenderent. *AUDIO EPISCOPORUM QUOSDAM*, inquit Bonifacius in epistola ad Thessalos, apostolico jure contempto novum quippiam contra Christi propriè præcepta tentare, cum se ab apostolica sedis communione & ut ita dicam verius, potestate separare nituntur, eorum petentes auxilium quos ecclesiasticarum sanctio regularum majoris esse non dedit potestatis. Leguntur enim præcepta majorum, & quibus in Ecclesias juris aliquid dederint invenimus. Iam temeratores est ecclesiasticæ discipline quisquis in ejus leges, cum sibi nihil debeatur, invēpit ea sibi vindicando quæ sibi à patribus negata videantur. Tum in epistola ad Episcopos per Illyricos constitutos aperit quanam fuerit illa præsumptio, nimirum prohibere ne causæ ecclesiasticæ provinciarum Illyrici orientalis deferrentur ad sedem apostolicam, adeoque ex ista præsumptione effectum ut eas auderent retractare quæ supremo sedis apostolicæ judicio definitæ fuerant. Quod ait esse contrarium moribus antiquis. Nam & illustrissimas Orientis Ecclesias, Alexandrinam nempe & Antiochenam, in magnis negotiis consuluisse semper sedem Romanam, ejusque auxilium postulasse quoties occasiones inciderunt ingentium periculorum. Quanto magis istam consuetudinem servandam esse à minorum urbium Episcopis, & ab Illyricianis potissimum, qui ab omni retro antiquitate usque ad hæc novissima tempora paruerant constitutis apostolicæ sedis. Nemo unquam, inquit, apostolico culmini, de cujus judicio non licet retractari, manus obvias audacter intulit, nemo in hoc rebellis extitit, nisi qui de se voluit judicari. Servant Ecclesia magne prædictæ per canones dignitates, Alexandrina & Antiochena, habentes ecclesiastici juris notitiam. Servant inquam statuta majorum, in omnibus deferentes, & ejus vicissitudinem recipientes gratia quam se in Domino, qui pax nostra est, nobis debere cognoscunt. Sed quia res postulat, approbandum documentis est maximas Orientalium Ecclesias in magnis negotiis, in quibus opus esset disceptatione majore, sedem semper consuluisse Romanam, & quotiens usus exegit, ejus auxilium postulasse. Descendit deinde ad exempla sanctorum Athanasij & Petri Alexandrinorum antistitum, tum Meletij & Flaviani Antiochiæ, & ad ipsius Nectarij Constantinopolitani ordinationem. Addit verò sub Innocentio Pontificis orientalium Ecclesiarum dolentes se à beati Petri communione sejunctos, per Le-

gatos pacem poposcisse, eamque illis à sede apostolica indultam fuisse.

XIII. Angebat vehementer Bonifacium causa Perigenis, caritate sanè erga hominem sedi apostolicæ addictissimum, sed præcipuè propter convulsam ab Episcopis Illyricis Romani judicij definitionem, qui post illud eam causam rursus judicare moliebantur in Concilio Corinthiaco. Nam dupliciter in hoc peccabatur adversus sedis apostolicæ majestatem, Primò, quòd eam causam retractare præsumerent quæ supremo Romani Pontificis arbitrio judicata fuerat. Deinde, quòd eam synodum celebrare cogitarent præter conscientiam, id est, consensum, Ruffi Episcopi Thessalonicensis, qui Vicarius erat Romanæ sedis per omnes Illyrici provincias. Hæc duo capita complexus est Bonifacius in epistola ad Rufum: *Ad synodum* que dicitur illicitè congreganda de causa fratris nostri & coepiscopi Perigenis, cujus scripsimus statum nulla posse penitus ratione turbari, talia scripta direximus quibus universi fratres intelligant primò convenire se citra tuam conscientiam minimè debuisse, deinde de nostro non esse judicio retractandum. Nunquam etenim licuit de eo rursus quod semel statutum est ab apostolica sede tractari.

XIV. Adeo autem altè infederat hic dolor animo Bonifacij, ut ad Episcopos Illyrios, qui ad synodum Corinthiacam conventuri erant, scribens apertè comminatus abstentionem sit, si Perigenis causam iterum ad discutiendum in medium adducerent, cujus honor dubius & incertus per regulas omnino esse non posset post sententiam Romani Pontificis. *Congregatur ergo*, inquit, ut redeamus ad causam hujus injuriæ, synodus, cujus dilecto consultum semper superhabens Concilij recognoscat arcanum; & fiet, quod quidem fieri per regulas omnino non poterit, fratris & coepiscopi nostri Perigenis honor dubius & incertus, quem in sede Ecclesiæ supradictæ nostra sententia conlocavit. Et infra: Convenientes ut condecet fratres, ne quis volens in nostra communione durare, fratris & sacerdotis nostri Perigenis iterum ad discutiendum in medium nomen adducat, cujus sacerdotium Apostolus Petrus semel jam Spiritus sancti suggestionem firmavit. Valuit porrò, ut illud etiam dicamus, apostolicæ sedis auctoritas circa Perigenem, ut in epistola ad ipsum data docet Sixtus III. eum redarguens quòd Thessalonicensi Ecclesiæ refulsaret, cujus commendatione & apostolicæ sedis beneficio sedem suam retinuerat adversus æmulos. *Gratulari potius*, inquit, quam conquiri deberemus de tua fraternitatis actibus, cum tibi apostolicæ sedis auctoritas in ipsis tue ordinationis initiis, quod te semper meminisse

Bonif. I. apud
Hollten, pag. 70.

Apud Hollten.
pag. 62.

Ibid. pag. 74-79.

Apud Hollten.
pag. 83.

Apud Hollten.
pag. 61.

Apud Hollten.
pag. 61.

Apud Hollten.
pag. 61.

Apud Hollten.
pag. 61.